

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/34/2018
Identifikačné číslo spisu: 3514010461
Dátum vydania rozhodnutia: 01.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3514010461.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela, na neverejnom zasadnutí konanom 01. augusta 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. O., pre trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného W. O. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 04. septembra 2017, sp. zn. 23To/50/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného W. O. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 11. novembra 2016, sp. zn. 2T/175/2014 bol obvinený W. O. uznaný vinným zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- od doposiaľ presne nezisteného času mesiaca február 2012 do doposiaľ presne nezisteného času dňa 28. augusta 2013, na rôznych miestach v I. W. I. O., na ktorých sa zdržiavala poškodená Y. N., dlhodobo prenasledoval poškodenú Y. N. takým spôsobom, že ju proti jej vôli neustále kontaktoval tak, že jej opakovane telefonoval na mobilný telefón, za obdobie od marca 2012 do novembra 2012 jej na jej mobilný telefón poslal asi 3000 SMS správ, za obdobie od februára 2013 do dňa 20. mája 2013 jej poslal vyše 200 mailov na jej mailové adresy S., alebo IS. z jeho adresy majolXXXW.

Za tento trestný čin uložil súd obvinenému W. O. podľa § 360a ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1 Trestného zákona, súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmenečne odložil a zároveň obvinenému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, súd obvinenému určil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, súd obvinenému uložil povinnosť nepriblížiť sa k poškodenej Y. N., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom J. K. č. XXX/X, G., na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydľia poškodenej.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. g/ Trestného zákona, súd obvinenému ako súčasť probačného dohľadu

uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku, alebo inému výchovnému programu. Podľa § 289 ods. 2 Trestného poriadku, rozhodnutie o ochrannom opatrení spočívajúcom v uložení ochranného psychiatrického liečenia obvinenému súd vyhradil verejnému zasadnutiu.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie jednak prokurátor v neprospech obvineného do výroku o treste a neuložení povinnosti obvinenému spočívajúcej v nekontaktovaní poškodenej bez jej predchádzajúceho súhlasu, písomne, telefonicky, krátkymi textovými správami, elektronickou poštou, alebo iným obdobným spôsobom, ako aj obvinený, a to voči všetkým výrokom rozsudku súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo 04. septembra 2017, sp. zn. 23To/50/2017, podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol tak, že napadnutý rozsudok vo výroku o treste doplnil o výrok, ktorým sa podľa § 51 ods. 3 písm. f/ Tr. por. obvinenému zakazuje kontaktovať poškodenú Y. N., nar. XX.XX.XXXX v G. akoukoľvek formou, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, alebo inými obdobnými prostriedkami; zároveň podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného W. O. zamietol ako nedôvodné.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote dovolanie obvinený vo svoj prospech prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Vladimíra Fraňa, LL.M., advokáta so sídlom Haškova 18, 915 01 Nové Mesto nad Váhom. Dovolanie podal z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

K dovolaciemu dôvodu normovanému v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinený W. O. prostredníctvom obhajcu uvádza, že porušenie práva na obhajobu vidí predovšetkým v porušení zásady ústnosti a bezprostrednosti, ktorá nebola dodržaná na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa. V tejto súvislosti konkretizuje, že konaním výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní v neprítomnosti obvineného, sa obvinenému v konečnom dôsledku zabránilo bezprostredne reagovať na otázky verbálne, ako aj neverbálne, pričom súdu sa nedostala možnosť priameho vnímania tejto konfrontácie obvineného s poškodenou. Toto porušenie by navyše so sebou nieslo takú opodstatnenosť, ak by bol obvinený v trestnom konaní zastúpený obhajcom, ktorý by mal možnosť konfrontovať poškodenú prostredníctvom kladenia otázok. Navyše, pokiaľ obvinený nemal v konaní pred súdom obhajcu a nejednalo sa o prípad nutnej obhajoby, nemožno túto skutočnosť v trestnom konaní vnímať ako vadu konania; nemohlo však dôjsť k vylúčeniu obvineného z hlavného pojednávania v prípade, keď nebol tento zastúpený obhajcom. Obvinený takisto dodáva, že po vznesení obvinenia nemal po 9 mesiacov možnosť nahliadnuť do spisového materiálu, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím mu bolo znemožnené adekvátne a fundovane sa brániť podaním sťažnosti. Túto skutočnosť napáda v každom štádiu trestného konania, avšak tak orgány činné v trestnom konaní, ako ani súd prvého stupňa a krajský súd toto znemožnenie práva na obhajobu bagatelizujú.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený dôvodí, že v predmetnej trestnej veci bolo trestné oznámenie prijaté 15. apríla 2013 a trestné stíhanie bolo začaté vydaním uznesenia z 21. mája 2013. Z uvedeného vyplýva, že nebola dodržaná zákonná lehota 30 dní od prijatia trestného oznámenia; nakoľko táto lehota musí byť dodržaná, došlo tak k porušeniu zákona. Krajský súd pritom nedodržanie tejto lehoty bagatelizoval tým, že táto lehota je iba poriadkovou, a nie procesnou lehotou. S týmto konštatovaním sa však nemožno stotožniť, nakoľko takýto výklad nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku a ani iného právneho predpisu. Zároveň obvinený dodáva, že jedným z dôkazov, o ktoré súdy prvého a druhého stupňa opreli svoje rozhodnutie, bol aj znalecký posudok znalkyň z odvetvia psychiatria, a to MUDr. T. a MUDr. E.; tento dôkaz bol však vypracovaný a zabezpečený nezákonným spôsobom, nakoľko proti uzneseniu o pribratí uvedených znalkyň podal obvinený sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora zamietnutá. Následne bolo toto

uznesenie zrušené Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky; preto bolo o sťažnosti opätovne rozhodované, v dôsledku čoho uznesenie o pribratí znalkýň nadobudlo právoplatnosť až po tom, ako bol samotný znalecký posudok vypracovaný a predložený orgánom činným v trestnom konaní. Znalecký posudok bol teda vypracovaný bez zákonného podkladu a preto ho nemožno považovať za zákonný dôkaz, čo má za následok okrem iného aj to, že ani dovolaním napadnuté rozhodnutie a všetko, čo na tento nezákonný dôkaz nadväzuje, nemožno považovať za zákonné.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený uvádza, že konštatovanie súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, že obvinený konal v tzv. priamom úmysle, je v rozpore so závermi znaleckého posudku, z ktorého malo byť údajne prevzaté. Tento pritom priamo vyvracia úmysel obvineného, pričom pri správnom právnom posúdení veci za súčasného správneho použitia iných hmotnoprávných ustanovení mali sudy dospieť k záveru, že sa nejedná o trestný čin minimálne z dôvodu absencie subjektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

V nadväznosti na vyššie uvedené obvinený žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozsudkov a správnosti postupu konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu rozsudkom vyslovil porušenie zákona v § 2 ods. 2, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 17 a ods. 18 Trestného poriadku a aby súčasne s vyššie uvedeným výrokom napadnuté rozsudky súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu zrušil a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, avšak, v súlade s § 388 ods. 2 Trestného poriadku, v inom zložení senátu a to s poukazom na vyššie uvedené právne argumenty podradené pod jednotlivé skutkové podstaty dovolacích dôvodov uvádzaných obvineným v podanom dovolaní.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor okresnej prokuratúry (ďalej len „prokurátor“), ktorý považuje argumentáciu dôvodov dovolania za nesprávnu. K namietaným vadám trestného konania jednotlivé uviedol, že výsluch poškodenej Y. N. na hlavnom pojednávaní bol na jej žiadosť vykonaný v neprítomnosti obvineného, pričom súd postupoval v súlade s § 262 Trestného poriadku, nakoľko obvinený mal možnosť sledovať zvukový prenos z výsluchu poškodenej v osobitnej miestnosti súdu (vyčlenenej na tento účel), so súčasným zachovaním možnosti klásť obvinenej otázky prostredníctvom samosudcu. Obvinený však túto možnosť nevyužil a žiadne otázky uvedeným spôsobom poškodenej neuložil. Prokurátor zároveň dodáva, že nakoľko nešlo o prípad nutnej obhajoby nebolo v predmetnom trestnom konaní potrebné, aby mal obvinený zároveň na hlavnom pojednávaní obhajcu. K námietkam obvineného voči znaleckému posudku tvoriaceho súčasť dokazovania vykonaného pred súdom, ako aj podkladu pre rozhodnutie vo veci samej prokurátor uvádza, že sťažnosť obvineného síce sprvoti bola zamietnutá ako podaná neoprávnenou osobou, čo postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku zhojila Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, avšak následne po tomto procesnom postupe bola sťažnosť obvineného proti uvedenému uzneseniu opätovne zamietnutá ako nedôvodná. Čo sa argumentov obvineného voči nedodržaniu 30 - dňovej lehoty od prijatia trestného oznámenia týka má prokurátor za to, že ide iba o poriadkovú lehotu. V mnohých prípadoch nie je možné do 30 dní zistiť skutkový stav do takej miery, aby bolo možné vydať rozhodnutie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, resp. podľa § 197 ods. 1 alebo ods. 2 Trestného poriadku. V súvislosti s argumentáciou obvineného k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku prokurátor konštatuje, že obvinený svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a záver o tom, či v rámci uvedeného konal zavinené, je vždy potrebné preukázať výsledkami dokazovania, z ktorých navyše musí logicky vyplývať. V ostatnom rozsahu ďalej len popiera úvahy obvineného a odkazuje na zásadu voľného hodnotenia dôkazov obsiahnutú v § 2 ods. 6 Trestného poriadku a skutkové zistenia súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu. Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného W. O. podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

K dovolaniu sa vyjadrila aj poškodená Y. N. (č.l. 443 spisu), ktorá uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo 04. septembra 2017; dovolanie obvineného je len znôškou jeho názorov, ako vo svoj prospech vykladať zákony a naťahovať čas. Na základe uvedeného navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného W. O. podľa § 382 písm. c/

Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného W. O. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbrani“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 a vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivito extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv.

Najvyšší súd po nahliadnutí do spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiacie o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k porušeniu práva obvineného W. O. na obhajobu, a už vôbec nie zásadným spôsobom. Jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený jemu náležiacie procesné práva aj riadne využíval. Súd prvého stupňa postupoval pri výsluchu poškodenej spôsobom riadne normovaným v § 262 Trestného poriadku, teda tento vykonal v neprítomnosti obvineného (ktorý sa v čase vykonávania výsluchu poškodenej nachádzal v osobitnej, na tento účel vyčlenenej miestnosti súdu, kde mal možnosť v celosti súčasne sledovať priamy zvukový prenos z výsluchu poškodenej), za súčasného zachovania práva obvineného následne klásť poškodenej otázky prostredníctvom samosudcu. Ako však vyplýva z obsahu spisového materiálu, obvinený toto právo nevyužil a napriek tomu, že takú možnosť mal, poškodenej žiadne otázky uvedeným spôsobom nepoužil. Uvedené z toho dôvodu teda žiadnym spôsobom nemôže zakladať porušenie práva obvineného na obhajobu.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že nedodržaním 30 - dňovej lehoty nasledujúcej po prijatí trestného oznámenia na postup buď podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, alebo vybavenie veci postupom podľa

§ 197 ods. 1, resp. ods. 2 Trestného poriadku došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu v zmysle vyššie citovaných právnych úvah, je potrebné uviesť, že s touto sa správne vyrovnal už krajský súd ako súd odvolací keď skonštatoval, že ide len o lehotu poriadkovú, ktorej nedodržanie nespôsobuje akékoľvek procesné následky; naopak, k nedodržaniu tejto lehoty dochádza vo väčšine prípadov vtedy, ak je potrebné pred vydaním rozhodnutia podľa ustanovení uvedených v predchádzajúcej vete zistiť skutkový stav v dostatočnej materiálnej kvalite odôvodňujúcej ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní.

V ďalšom najvyšší súd len v podrobnostiach odkazuje na úvahy odvolacieho súdu vo vzťahu k označeným námietkam obvineného obsiahnutej v zodpovedajúcej časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko tieto považuje za plne postačujúce na riadne vysporiadanie sa s vyššie citovanými dovolacími námietkami obvineného.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Ako už najvyšší súd skonštatoval vyššie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

K argumentom obvineného k tomuto dovolaciemu dôvodu vzťahujúcemu sa k pribratiu znaleckého posudku a s tým súvisiacou sťažnosťou obvineného voči uzneseniu o pribratí znalkyň vypracujúcich

predmetný znalecký posudok najvyšší súd obdobne ako krajský súd vo svojom rozsudku konštatuje, že je síce pravdou, že sťažnosť obvineného bola sprvoti zamietnutá ako podaná neoprávnenou osobou, avšak po následnom zrušení uznesenia o pribratí znalkyň bola sťažnosť zamietnutá ako nedôvodná. Najvyšší súd musí taktiež zhodne s krajským súdom konštatovať, že obvinený mal možnosť sa k záverom znaleckého posudku vyjadriť a klásť pribratým znalkyniam na hlavnom pojednávaní otázku k jeho obsahu v zmysle jemu v rámci trestného konania náležiacich procesných práv. V nadväznosti na uvedené je teda zrejmé, že obsah tohto dovolacieho dôvodu namietaný obvineným takisto nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaobranie sa týmito námietkami zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené. Najvyšší súd rovnako považuje za potrebné uviesť, že obvinený v podanom dovolaní uplatňuje v podstatnej časti také dovolacie námietky, ktoré sa netýkajú právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, čo nemôže zakladať prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371

ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (obdobne 2 Tdo 59/2011).

Pre najvyšší súd ako súd dovolací je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie v rámci ktorého boli vykonané tak priame, ako aj nepriame dôkazy, ktoré vytvárajú logickú na seba nadväzujúcu reťaz a preukazujú vinu obvineného, pričom námietky obvineného (značne subjektívnej povahy), ktoré v podanom dovolaní subsumuje pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku smerujú proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcemu hodnoteniu dôkazov súdov prvého a druhého stupňa.

K tomu najvyšší súd len stručne dodáva, že pokiaľ sa dovolacie námietky obvineného nedotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, tieto v žiadnom prípade nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku nie sú naplnené a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.